

Prolazili smo kroz moravski kraj
put svraka i prolećnog sumora;
zelenilo bregova, zimom izmučeno,
smešilo nam se setno, umorno.

A na trgovima gradića i varošica
i usput, po drumovima, na raskršćima i
stajalištima

sretala nas i ispraćala
radoznalost onespokojavajuća huda,
meštana tih nalik na čubaste ptice.

To beše kao laka morâ, kao neprekidna
zrika.

Al' zagledaš li se predanije
u te poglede bludeće, znatiželjne,
u to keženje, suludo, uvredljivo,
nazrećeš da zašao si u kraj
beznadno napuštenih, zaboravljenih.

Anđeli, Mihaile, nikad ne nadleću ove
krajeve,

(ne stižu ili ih zaobilaze?)
a pogled gospodnji preko njih rasejano
preleće...

Pa se tu, u toj odsutnosti nebeskoj,
samo stvorenja od đavolove pljuvačke
jate.

NAPUŠTENA KUĆA

Vratih se u kuću staru.
Prvo je: doneti vedro vode s bunara.
Ložim vatru.
Spremam sebi jelo.

Kucanje u prozor:
Sused neki uđe
s opalim laticama šljiva
na kapi i ramenima.
Razgovaramo.
Otišao je.

Grabljama čistim dvorište
(zima je brlog ostavila).
Popravljam vratnice; mislim
na vetrove u mom odsustvu.

I čudno — koliko usamljen čovek
liči na nekog drevnog boga.

2

Na zidu vidim ikonu staru:
Sv. Đorđe ubija aždaju.

Sećam se:
u detinjstvu je bilo mnogo straha.

Prošle su godine.
Smanjila se stara aždaja.

I samo u suzama očiju njenih,
malih i ružnih poput psećih,
ja vidim odražene
povesti strašne godina dolazećih.

miroslav egerić

U PONEKO JUTRO

U poneko jutro, posle sna koji ni
snovi ne bune, čini mi se da život ima
smisla. Verovatno zato što su oblici pred
očima bistriji i tužniji, ni smisao o smrti
nije previše teška, ni dug dan koji do-
lazi sa poznatim ljudima, rečima i pok-
retima ne čini se zamoran i dosadan.

Znam: ta svetlost dolazi od čula, iz
njihove spokojne punoće i samodovolj-
nosti. U istoj meri, znam da se ništa nije
promenilo, no ni to saznanje ne menja
vedrinu i sjaj pokreta, svežinu želje,
raspoloživost volje i misli. Glasovi bliske
prošlosti, mračne nesreće koju osećam
kako huji u samom jezgru bića, slike
jučerašnjeg umora, kad bejah: svejedno
gde će pasti pogled, — sve je to, stižano,
potisnuto nesvesnom voljom čula. — Ži-
vota koji se, verovatno, na taj način bra-
ni od nevidljivog suparnika.

U poneko jutro osećam da ima do-
brote u svetu. Iako, kao oštra granica,
kao dubina na kojoj lebdi taj osećaj, pos-
toji i drugo: da »nema po apotekama ni-
kavog posebnog leka protiv postojanja
— tamo se nalaze jedino sitni lekovi za
kukavne razmetljivce«. Tada mi se čini
da sve stvari, lica, i ljudski činovi imaju
tragove umivenosti, privlačne snage, ljup-
ke jednostavnosti postojanja. Čaša vode
doziva u duhu čiste, izvorske vode de-
tinjstva, dečiji glas pod prozorima kao
da mi kaže: evo me, nastavljam ono što
odrasli zovu nadom. Slučajni hod devo-
jaka, sa mekim ritmom njihovih potpe-
tica, pun je slućenja, neodoljivih veza i
prisnosti života. U takva jutra ja ponovo
vidim vrnjačke lipe u cvetu, zujanje pče-
la u njima, i bele, bleštavo bele, cvetove
bagrema pred roditeljskom kućom.

U poneko jutro — kažem sebi — mo-
gao bih i živeti. Voda mi je još na licu,
mek dodir ubrusa i osećaj gipke, odmorn-
ne životinje kojoj je san prekratio bo-
lest. I tada, svim čulima — korenjem
duše — osećam da je nerazumno i ne-
pristojno biti neko i nešto, da valja ži-
veti, u saglasnosti sa sobom — ali od-
mah, bez odlaganja. Jednostavno. Prih-
vatiti, prigrliti taj talas ljubavi, jutarnje,

za život, tonuti, tonuti u meki pesak pos-
telje, hladiti grlo ledenim strujanjem vo-
de... Biti sav tu, ništa ne čekati. Pustiti
ruke, oči, noge na slobodu, na sve četiri
strane; biti samo biće lucidne želje i
bistrine sveta koji se velikodušno nudi
i pruža, bogatstvom oblika.

U poneko jutro, zaista, život nije če-
kanje života. Tada sam blizu misli o
stvarnim korenima svoje izdržljivosti. Ta-
da, samim listovima srca, znam da nisam
nasamaren od života, i ne brinem nad
pitanjem: je li život haos, slučajnost, za-
kon! Ta sjajna nekorisnost, ta potraga
za pristaništem, ti ljudi koji me gone na
povraćanje, to većito vraćanje na poznate
niskosti i podlosti, kojima se žele domo-
ći neke ništavnosti, — sve to što mi je
pojačavalo stari osećaj nesreće — išče-
zava u poneko jutro.

Izlazim obasjan, miran, kao iz kos-
mičkog kupatila, u susret svemu. I sva-
ka misao koja bi da zatvori svet u meni,
da pokaže kako je bez izlaza i svetla, bez
puta i načina spasenja, otvara se, drugim
krajem, ka dobru i blaženstvu. Noći se
rascvetavaju u jutro, prepuna živosti i
boje; zločinstva u koristi koje ljudi iz-
vlače iz njihove uzaludnosti; groblja ne
bude više osećaj užasne jeze, već se uka-
zuju kao korisno odabiranje i prosejavan-
je ljudskih nizova.

U poneka jutro: ja sve to znam tako
jako da se sve duševne sile stapaju u
talas vedrine. Eno: lišće je najveći mud-
rac sveta. Lepljivo, blago, opojno, dodir-
uje same korene života. Jedan dečaćić
neoprezno prelazi ulicu, kola pred njim
škripi. Smeh ostale dece. Sa one strane
kraljevski spokojne reke kupaju se u
cveću, u svetlu, kajsije, trešnje, bagremo-
vi. Mali vihuri prašine. Duh omanljenos-
ti! Bože, koliko sjaja! Obliven sam osme-
sima drveća, pameću trave, poigravanjem
svetlosti i senki. Ironije, kasne (da li?)
mudrosti...

Daleko svakom ludilu odlučivanja,
svakoj hipnozi konačnosti, tada, ali samo
tada, velika iluzija posvećenja u tajnu
izdržavanja kao da me, sveg, obujima.
Jasnosti, zrelosti, pokreta i pogleda, pe-
nušavo vino života! Ništa se ne može
porediti sa vašim Učenjem. Moje sun-
ce i moja Nada, iznad mora malaksa-
losti, oćavanja, bezglasnog jecanja u noći-
ma koje protiču, javljaju se u jutarnje
časove, u poneka jutro. Da mi pokažu:
kako sa one strane života, kao odloženog
samoubistva, postoji obećanje jednog pla-
vetnila, koje, trajno, nikad neće doći. U
njima spavaju problesci moguće sreće,
ili bar stanjia vaznesenosti koja oćarava-
ju oči zamišljenih anđela. Ni svetac, ni
cinik, u poneko jutro, ja osetim kako me
talas probudene vedrine udaljava od ave-
ti rasejanog žaljenja što sam rođen.

Val za valom. Jutra. Poneka jutro.
Blistavi trepeti predanosti. Dušom uro-
njenom u sokove trave, u kolenca drve-
ća, u hujanje želja. Ja sam, tada, u ve-
likom, zvezdanom bratstvu, u duhu čis-
tih šapata brezovog lišća, u kлокotanju
potoka, u glasu izvorske vode. Ali, u po-
neka jutro.